

Boh sľúbil Izraelitom, že pošle im Mesiáša a oni ho s nádejou očakávali celé stáročia. A Boh ako vždy svoj sľub dodržal a zoslal na svet svojho syna.“ „A ako to urobil?“ Emilka síce vyslovila otázku, ale aj sama usilovne hľadala správnu odpoveď: „Doniesol ho nejaký vták? Alebo obláčik? Alebo, už viem! Boh zase použil dúhu. Veď dúha je takým mostom, ktorý spája nebo so zemou a Mesiáš určite po nej zostúpil, však?“ Štvrtá adventná sviečka sa z chuti zasmiala: „Nie, Mesiáš prišiel na svet ako každý človek.“ Emilka bola prekvapená a zároveň sklamaná: „Naozaj? A kto Ho porodil?“ „Mária, krásne, mladé a veľmi dobré dievča. Jedného dňa sa pred Máriou zjavil anjel Gabriel a povedal jej, že Boh si ju vybral, aby priviedla na svet Jeho syna.“ Emilke sa vďaka zmienke o anjelovi tento príbeh zase začal páčiť a sviečka pokračovala: „Mária bola veľmi prekvapená. Ani vo sne ju nenapadlo, aby ona, obyčajné dievča, mohla sa raz stať matkou Božieho syna. No zároveň sa tým cítila veľmi poctená a bola pripravená urobiť všetko, čo jej cez anjela povedal Boh. No treba ti vedieť, že Máriine rozhodnutie poslúchnuť Boha si vyžadovalo veľkú dávku odvahy a viery.“ „A to už prečo?“ začudovala sa Emilka. „Pretože v tamtých časoch každú ženu, ktorá čakala dieťa bez toho, aby bola vydatá, čakal krutý trest. No a Mária v tom čase nemala manžela. Ešte len bola zasnúbená s Jozefom a keď sa ten dozvedel, že Mária čaká dieťa, bol z toho taký zmätený, že chcel zrušiť zasnúby. Našťastie aj Jozefovi sa ukázal anjel, ktorý mu povedal, že Mária porodí Božieho syna. Jozef sa upokojil a zobral si Máriu za ženu.“ „Úff,“ vydýchla Emilka. „Tak to sa mi uľavilo...“ No sviečka ju hneď prerušila: „No nemysli si, že Mária si už len tak v pokoji mohla čakať na pôrod!“ „A nemohla?

Prečo?“ zase sa čudovala Emilka. „V tom čase sa konalo sčítanie všetkých obyvateľov v celom cisárstve. Cisár Augustus vydal rozkaz, aby sa každý zapísal v meste, z ktorého pochádza jeho rod. A pretože Jozef pochádzal z Dávidovho rodu, spolu s Máriou sa musel vydať na cestu z Nazaretu do Betlehema. Bola to dosť veľká vzdialenosť, ktorú Mária musela prekonať na somáríku. Pre tehotnú ženu, tesne pred pôrodom, to bolo určite veľmi namáhavé. Mária to však statočne zvládla. Jozef po celý ten čas kráčal vedľa nej pešky. Keď konečne dorazili do Betlehema, nemohli nájsť nocľah v žiadnom hostinci a Mária cítila, že onedlho začne rodiť. No nakoniec im jeden hostinský ponúkol miesto v maštali. A práve tam za prítomnosti zvieratiek prišiel na svet Boží syn, ktorému Mária a Jozef dali meno Ježiš. Tak ako si to želal samotný Boh. Boh poslal na svet svojho syna, aby všetkých ľudí vykúpil z otroctva hriechu. Urobil to z lásky k celému svetu. A aj moje meno znie Láska.“

Štvrtá sviečka dopovedala príbeh a Emilka si uvedomila, že od dojatia sa jej slzy tisia do očí. Postupne prebehla zrakom po všetkých sviečkach. Teraz sa už od seba líšili výškou, podľa toho ako dlho už horeli na adventnom venci. Emilka sa postavila do stredu vencia a povedala: „Veľmi vám všetkým ďakujem! Vždy som si myslela, že nejestvuje nič krajšie ako kvety na lúčkach, ktoré tak dobre poznám. Teraz však už viem, že najúžasnejšia na celom svete je večná, všeobjímajúca a odpúšťajúca Božia Láska.“ Všetky sviečky po týchto slovách zažiarili ešte jasnejším svetlom a Emilka sa otočila k anjelíkovi. Srdečne sa na neho usmiala a povedala: „Aj tebe ďakujem z celého srdca. Nielen za tvoj príbeh, ale aj zato, že si bol so mnou hneď od začiatku a nedovolil si, aby sa ma zmocnil strach, čo len na chvíľu.“

Potom sa obidvaja chytili za ruky a vysoko vzlietli ponad adventný veniec. Zvestovali Barborkinej rodine, že tak ako po každý rok, prostredníctvom Vianočných sviatkov prišiel k nim Boží Syn, aby do ich domu priniesol Vieru, Nádej, Pokoj a Lásku.

Autor textu: Mgr. Zofia Kytlic; Ilustrácie: Mgr. Mária Pauková; Technický redaktor: Mgr. Anna Záhradníková
Pre vlastnú potrebu vyrobila Starokatolícka cirkev na Slovensku, Chrenovská 15, 949 01 Nitra

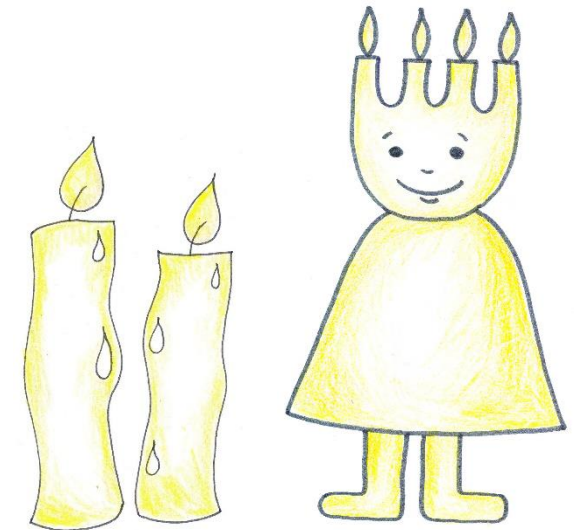
Starokatolícka Cirkev deťom **Adventníček 3/2016**

Adventníček

(pokračovanie Adventníčku 2/2016)

Príbeh druhej adventnej sviečky

„Boh vždy dodrží svoj sľub a dokáže splniť veci, ktoré sa zdajú byť nemožné. A tak to bolo aj v prípade Abraháma.“ „A čo také Boh sľúbil Abrahámovi?“ opýtala sa Emilka, v ktorej sa zase prebudila jej prirodzená zvedavosť. „Sľúbil mu, že bude mať veľa potomkov. Ten sľub znel neuveriteľne, pretože Abrahám a jeho manželka Sára boli v pokročilom veku a stále nemali ani jediného syna. Ale začnime všetko po poriadku. Poviem ti, ako to vyzeralo s ľuďmi a ich správaním niekoľko stáročí po potope. Bohužiaľ, zlo nevymizlo zo zeme. Naďalej sa šírilo a do toho ľudia začali uctievať falošných bohov. Robili si sošky z hlíny a potom sa im klaňali a skladali obetné dary.“ Emilke od prekvapenia takmer oči vypadli z jamôk. „Naozaj sa klaňali soškám z hlíny? Tak to bola riadna hlúposť!“ Sviečka súhlasne prikývla svojim plameňom: „Tohto istého názoru bol aj Abrahám a to napriek tomu, že jeho vlastný otec sa živil vyrábaním takýchto sošiek. No Abrahám sa neuspokojil s vierou v mŕtve kusy hlíny. On hľadal skutočného, pravého Boha.“ „A našiel ho?“ opýtala sa Emilka, aj keď tušila odpoveď. „Áno, pretože Boh sa dá nájsť tým, ktorí Ho úprimne hľadajú.“ „Naozaj??? A kde Ho našiel?“ Na to bola Emilka náramne zvedavá. „No,...“ začala sviečka, „nenašiel Ho takým spôsobom, akým ty nachádzaš lesné jahody. S Bohom je to trochu inak. Jednej noci, keď sa Abrahám pozeral na nočnú oblohu, začul Jeho hlas. Boh k nemu prehovoril.“ „A čo mu povedal?“ víla od zvedavosti takmer nedýchala. „Aby zobral svoju manželku a služobníkov a opustil svoju rodnú zem,“ znela odpoveď a Emilka sa hneď na to neveriacky opýtala: „A Abrahám to urobil?“ „Áno,“ odvetila sviečka. „Abrahám vždy robil to, čo mu Boh povedal a vždy išiel tým smerom, ktorý mu Boh ukázal.“ „No ja si nie som istá, či by som súhlasila s tým, že odídem zo svojej krásnej knižočky, z tých strán, ktoré tak dobre poznám a milujem, keby ma o to požiadala Barborka,“ ozvala sa Emilka, no zrazu zmĺkla. Poobzerala sa okolo a potom pobúrene povedala: „No, ale veď ja som odišla zo svojej krajiny a nikto sa o tom so mnou ani nerozprával! Jednoducho ma Barborka odtiaľ zobrala a položila na adventný veniec!“ „Neboj sa,“ do rozhovoru vstúpil anjel. „Ona ťa tam určite raz vráti.“ Emilka, ktorú anjelikove slová upokojili, sa usmiala: „Ale ja som v podstate rada, že to urobila. Vďaka tomu som sa zoznámila s tebou a sestrami sviečkami, no ešte nie zo všetkými. Prežívam tu toľko krásnych chvíľ a cítim sa taká dospelejšia a múdrejšia.“ Druhá adventná sviečka, ktorej meno bolo ešte zahalené tajomstvom, sa veľmi potešila Emilkiným slovám. Na znak pochopenia a súhlasu jej zas prikývla svojim plameňom a potom pokračovala: „Niekedy musíme aspoň na chvíľu odísť zo svojho domova, aby sme pochopili nové veci. Abrahám však musel ten svoj opustiť už navždy. Boh mal s Abrahámom veľké plány a preto ho žiadal, aby všetko nechal tak. Chcel, aby z neho vzišiel veľký národ, s ktorým uzavrie dohodu.“ „A stalo sa tak?“ „Samozrejme. Ale Abrahám prešiel ťažkosťami, pri ktorých by väčšina ľudí prestala veriť, že Boh dodrží svoj sľub. Boh žiadal od neho veci, ktorých splnenie bolo veľmi náročné. Ale keď Boh žiada od ľudí nejaké občas aj ťažké veci, vždy má na to dôvod, len ľudia to väčšinou nechápu. Ani Abrahám všetko nechápal, ale to mu nevadilo. Jeho viera bola veľmi silná a preto Boh mu mohol dať to, čo mu sľúbil. Nie len bohatstvo, ale aj potomstvo. Aj keď jeho manželka bola už vo veľmi pokročilom veku, priviedla na svet syna Izáka. Teraz však prišiel čas, aby som ti prezradila svoje meno. Veľmi rada zoznamujem všetkých s príbehom o Abrahámovi, človeku, ktorý za každých okolností dôveroval

Starokatolícka Cirkev deťom **Adventníček 3/2016**

Bohu a preto moje meno znie Viera.“ Svieca už chcela len tak horieť, ale Emilka mala ešte jednu otázku: „No dobre, ale niečo mi tu nesedí. Prečo Sára porodila len jedného syna? Veď Boh sľúbil Abrahámovi, že bude mať toľko potomkov, koľko je hviezd na nebi!“ „Áno,“ súhlasila svieca „ale Boh svoje sľuby plní postupne. Izákovi sa narodili dvaja synovia: Ezau a Jakub. No a Jakub mal až dvanásť synov. Každý z nich založil kmeň a z tých kmeňov potom vznikol veľký národ, ktorý sa Boh snažil viesť a vychovávať. Ale o tom ti už porozpráva moja mladšia sestra.“

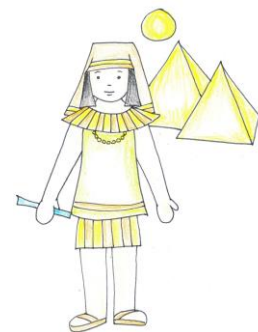
Ledva dozneli slova slová sviece menom Viera a už zaligotal plameň tretej sviece. Aj ona najprv pozdravila Emilku a hneď na to začala rozprávať.

Príbeh tretej sviečky

„Tak ako Abrahám, aj Jakub bol verný Bohu a vždy plnil Jeho príkazy. A Boh sa na oplátku staral o Jakuba a jeho rodinu. Na zemi nastali dlhé roky neúrody a hladu a jedinou krajinou, v ktorej mali veľké zásoby jedla, bol Egypt. No a predstav si, Boh zariadil, že samotný faraón, panovník Egypta, pozval Jakuba a jeho synov s rodinami, aby sa usadili v jeho krajine.“ „A ako to urobil? Zakričal faraónovi do ucha: Už aj pošli Jakubovi a jeho synom pozvánku, kým nepomrú od hladu?“ „Nie, Boh to spravil inak. Počúvaj. Jakub zo všetkých svojich synov najviac miloval Jozefa.

Bratia ho za to neznášali. Jedného dňa, keď mali pocit, že Jozef sa už príliš nad nich povyšuje, spýtali ho a predali do otroctva. Otcovi povedali, že ho roztrhali divé zvery.“ Emilka horela od hnevu: „To bolo od nich naozaj hnusné! Ako to vôbec mohli urobiť! Aká veľká tma musela vládnuť v ich srdci!“ „Máš pravdu,“ súhlasila svieca. „Dali sa ovládnuť žiarlivosťou a nenávisťou. Ale môžem ťa uistiť, že veľa krát to oľutovali a radi by ho vykúpili z otroctva. No nemali ani potuchy, kam ho kupci odviezli.“ „A kam ho odviezli?“ chcela vedieť Emilka. „Do Egypta. Kupci ho tam predali ako otroka. No Jozef napriek svojmu veľmi nízkemu postaveniu, vedel si získať ľudí, pretože bol dobrý, pracovitý a múdry.“ „Takže, nakoniec sa mal asi celkom dobre v tom Egypte,“ potešila sa víla. „Nie vždy. Niekedy prežíval veľmi ťažké chvíle. No Boh bol vždy pri ňom a okrem toho mu dal jeden veľmi vzácny dar.“ „Dar? Aký dar?“ Emilka priam horela od zvedavosti. „Vedel vykladať sny.“ „Vykladať sny?“ opakovala sklamaná Emilka, ktorá si pod slovom „dar“ predstavovala nejaké vzácne drahokamy. „Odkiaľ a kam ich vykladal? A ako ich vôbec chytil?“ neprestajne sa čudovala víla z Barborkinej knižočky. Svieca so smiechom v hlase vysvetľovala: „On ich nechytal, ani nikam nepremiestňoval. Vykladať sny sa hovorí tomu, keď niekto vie vysvetliť, čo tie sny znamenajú a Jozef to vedel naozaj veľmi dobre. Jednej noci mal faraón veľmi zvláštny sen. Jozef z toho sna pochopil, že Egypťania by mali behom nasledujúcich siedmich úrodných rokov usilovne zhromažďovať zásoby jedla tak, aby vďaka nim potom mohli prežiť ďalších sedem neúrodných rokov. Jozef zachránil Egypt a okolité krajiny od hladu a stal sa pravou rukou faraóna.“

„A čo s Jakubom a jeho synmi?“ „Bratia si prišli do Egypta pre obilie a tam sa stretli s Jozefom. Jozef im všetko odpustil a spolu s faraónom všetkých pozvali, aby sa usadili v Egypte.“ „Tak to bol veľmi napínavý príbeh a Boh je naozaj neskutočne múdry. Dokázal využiť nehody medzi Jozefom a jeho bratmi na to, aby ich všetkých zachránil pred hladom.“ „Áno, ale to ešte nie je ani zďaleka koniec môjho príbehu. To bol len úvod. Zapamätaj si: jedlo nie je jedinou stravou, ktorú potrebuje človek. Božím hlavným cieľom bolo vyslobodiť ľudí

z hriechu a zla, do ktorého sa dostali kvôli Adamovi a Eve. A na to, aby sa ľudia mohli vrátiť k Bohu, potrebujú aj duchovnú stravu - Jeho Slovo. A to chcel dať Izraelitom.“ „Tak to bolo veľmi jednoduché!“ vykrikla natešená Emilka, ktorá si veľmi priała, aby Boh a ľudia zase boli spolu tak ako v Rajskej záhrade. No tretia adventná sviečka ju rázne prerušila: „To vôbec nebolo a ani nie je jednoduché! Aby ľudia mohli prijať Božie Slovo, museli sa na to najprv pripraviť. Veď ani semienka vzácnej rastliny nemôžeš len tak vysypať do tvrdej, plnej kameňov pôdy. Najprv ju predsa musíš

pripraviť na ich prijatie.“ „To áno,“ súhlasila víla, ale hneď na to mala otázku: „A ako sa mali Izraeliti pripraviť na prijatie Božieho Slova?“ Svieca jej okamžite odpovedala: „Posilniť svoju vieru. A viera sa najčastejšie posilňuje vtedy, keď človek prechádza ťažkosťami. A tak to aj bolo v prípade Izraelitov. Najprv sa im kvôli Jozefovi v Egypte vodilo veľmi dobre, ale ako čas plynul a ich bolo stále viac, stratili faraónovu priazeň a upadli do otroctva. No napriek všetkým ťažkostiam si Izraeliti zachovali svoju vieru v jediného Boha a ich viera sa s každým rokom stávala silnejšia. Keď Boh to videl, rozhodol sa, že konečne oslobodí svoj ľud z otroctva, zavedie ich do úrodnej krajiny a dá im aj svoje Slovo. Avšak aby to všetko vykonal, potreboval pomocníka, niekoho, kto by dokázal počuť Jeho hlas a pokyny a potom to odovzdal ostatným. Ako prostredníka medzi sebou a izraelským ľudom Boh vybral Mojžiša. S ním sa rozprával a jasne mu hovoril čo, ako a kedy majú všetci robiť. Ale aj keď bol Mojžiš spojený s Bohom, ostatní ho nie vždy poslúchali. No a kvôli tomu vznikalo veľa problémov.“ „No dobre,“ povedala Emilka. „Ale ako si Izraeliti mohli byť istí tým, že Boh sa naozaj prihovára Mojžišovi a že Mojžiš si len tak nevymýšľa? Odkiaľ mali vedieť, že ich naozaj vedie do zaslúbenej zeme a nie do záhuby?“ Tretia adventná svieca aj na to mala odpoveď: „Boh cez Mojžiša spravil veľa zázrakov, aby sa všetci Izraeliti presvedčili o tom, že naozaj pri ňom stojí. Ten najväčší sa udial vtedy, keď utekali pred egyptským vojskom. Pred nimi bolo more, za nimi vojaci a oni nemali kam ujsť. A vtedy Mojžiš na Boží príkaz zdvihol ruky a vody mora sa rozostúpili tak, že Izraeliti mohli prejsť na druhú stranu. Hneď ako to urobili, more sa uzavrelo a všetci prenasledovatelia zahynuli.“ „Páni!“ Emilka žasla nad tou dávnou udalosťou a potom s istotou vyhlásila: „Ale po takomto znamení ho určite už všetci počúvali.“ „Nejaký čas áno, ale potom unavení putovaním po púšti zase začali vymýšľať, sťažovať sa a búriť. Boh sa vtedy rozhodol, že im ešte nedovolí vstúpiť do zaslúbenej zeme a nechá ich blúdiť po púšti štyridsať rokov.“ „Ale to bolo dosť kruté! Nemyslíš si?“ poznamenala zvýšeným hlasom Emilka. „Nie, ja si to nemyslím,“ odvetila svieca: „Izraeliti svojím správaním ukázali Bohu, že nie sú ešte pripravení na to, aby vstúpili do zaslúbenej zeme. Ale tých štyridsať rokov ich veľmi zmenilo. Oľutovali svoje hriechy a stali sa novými ľuďmi. Boh im cez Mojžiša dal svoje Slovo - desatoro prikázanií vytesaných do dvoch kamenných tabúľ. Tie prikázania boli takým návodom, ako by mal človek žiť, aby bol voľný od zla a hriechu a priblížil sa k Bohu. Pomaly už skončím svoje rozprávanie. Len ti ešte poviem, že Izraeliti sa naučili dôverovať Bohu a už sa nestážovali na príkoria cesty. V ich srdciach horela viera v to, že Boh ich vedie a nádej, že jedného dňa uvidia zaslúbenú zem. A preto aj sa volám Nádej.“ V Emilkinkej hlave a srdci ešte celkom nedoznali slová, ktoré vyslovila svieca menom Nádej, keď jej oči zbadali svetlo štvrtej sviece. Emilka sa k nej obrátila, pripravená si vypočuť posledný príbeh.

Príbeh štvrtej sviečky

„Nádej je veľmi potrebná v živote človeka. Pomáha mu nevzdávať sa aj v tých najťažších chvíľach jeho života. Ale keď chce byť človek skutočne šťastný, je dôležité, aby sa naučil dodržiavať desatoro Božích prikázanií. Keď prišiel ten správny čas, Izraeliti vstúpili do krajiny, ktorú im Boh prisľúbil. Vždy keď dodržiavali Božie prikázania, viedlo sa im veľmi dobre. Keď nie, mali vážne problémy.“ „Ja tomu nerozumiem,“ povedala Emilka. „Prečo ľudia po toľkých skúsenostiach nedokážu pochopiť, že by mali poslúchať

Boha? Stále im to nedochádza, že On najlepšie vie, čo je pre nich dobré a čo nie?“ „Každý človek má v sebe pôvodný hriech, ten ktorý kedysi spáchali Adam a Eva. A preto tak ako oni, všetci sú neustále vystavovaní pokušeniu, aby porušili Božie prikázania a často tomu pokušeniu aj podľahnú. Kvôli tomu ľudia potrebujú Mesiáša.“ „A kto je ten Mesiáš?“ opýtala sa prekvapená víla. „Nový bezhriešny Adam, Boží syn,“ znela odpoveď. „Len on môže zbaviť ľudí pôvodného hriechu.“